

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník IV. - Číslo 47

V Zlatci 9. prosince 1949

Cena 3 Kčs

Smlouva o věrnosti
a spojení s SSSR

Uprostřed druhé světové války, dne 12. prosince 1943, došlo v Moskvě k slavnostnímu podepsání smlouvy mezi ČSR a SSSR o přátelství, vzájemné pomoci a poválečné spolupráci.

Tento náš slavnostní závazek k našemu největšímu a nejlepšímu spojenci a příteli, Sovětskému svazu, byl dalším důležitým přínosem v našem společném boji proti německému fašismu. Ale byl to i dějinně logický závěr, umožněný Velkou říjnovou revolucí v Rusku r. 1917, skvělým mezinárodním upevněním sovětského státu a jeho velkými úspěchy a vítězstvími na frontách ve válce s německým fašismem.

Přátelská spojenecká smlouva z 12. prosince 1943 znamenala však i významný krok k naší trvalé budoucí mezinárodní politice. Staré přátelství mezi československým a sovětským lidem, zpečetěné krví společně prolitou v boji proti společnému nepříteli, došlo tak nového vyjádření. Kolik radostného povzbuzení, posily a víry nám přinášela zpráva o podepsání smlouvy v Moskvě! Znamenalo pro nás slavné poselství ze světa nám nejdražšího a nejbližšího. Nejširší vrstvy českého národa nabyly povznášejícího vědomí, že jsme se jako bojující národ postavili proti silám, které nejkrvavějšími, methodami chtěly vyhladit všechny vymoženosti civilizace a lidskosti, a že v tomto boji se můžeme nyní i v budoucnu opířti o spojence, s kterým nás vázalo tolik bratrských svazů.

Přátelská a spojenecká smlouva se Sovětským svazem nabyla však pro náš pracující lid i jiného významu. Kdo lépe než československý lid v těžké zkušenosti zažil a protrpěl, jak všechny naše předchozí smlouvy s našimi bývalými spojenci na západě se najednou ukázaly jako málo účinné, jestliže po slovech slavnostního závazku měl přijít čin. Ale v přátelské a spojenecké smlouvě se Sovětským svazem jsme viděli pevnou záruku pro všechno, o čem tato smlouva hovořila. To proto, že právě v nejtěžší chvíli evropské krise v r. 1938 byl to jen Sovětský svaz, který

Uskutečňujeme zásady Ústavy 9. května
Budujeme nové rodinné právo

Na výstavbě nové socialistické společnosti a v jejím pokrokovém vývoji má rodina, jako základ této společnosti, význam zcela mimořádný. Naše ústava z 9. května obsahuje rámcové ustanovení o rodině a rodinném právu, z kteréhožto ústavního rámce nyní vychází usnesení vlády o osnove zákona o právu rodinném.

Proti právním pojmům a zásadám starého buržoasního řádu představuje tato osnova revoluční průlom, a to v tom smyslu, že staví rodinu a rodinné právo na zcela nové základy, jak byla vytvořena novým společenským řádem. Osnova zdůrazňuje význam rodiny jako zdravého základu vývoje národa. Je to především zásada rovnosti muže a ženy v rodině a ve společnosti, zvýšená ochrana rodiny a zajištění a péče o děti bez rozdílu jejich původu. Nová zákonná úprava vychází z toho, že náš lidově demokratický řád osvobodil rodinu od závislosti na soukromokapitalistickém vlastnictví výrobních prostředků a zajišťuje předpoklady pro stálý populační vzrůst národa. Lidově demokratický a k socialismu se vyvíjející řád zákonným způsobem vytváří a umožňuje předpoklady mladým lidem, aby mohli vytvořit manželský svazek a tím rodinu, a aby taková rodina tvořila pevný svazek rovnoprávných členů, prospěšných národnímu celku.

Protože stát přejímá plnou a ústavou zaručenou ochranu životního svazku muže a ženy, má také zájem na tom, aby měl vliv na úpravu manželství již od jeho vzniku. Manželství podle navržené osnovy zákona může být proto uzavíráno jen před státním lidovým orgánem, t. j. před národním výborem, který bude pověřen vedením matrik. A také jen takto uzavřený svazek bude mít právní závaznost.

Praktickým vyjádřením rovnosti muže a ženy bude, že snoubenci budou mít při uzavírání manželství možnost, aby si buď ponechali své dosa-

vadní příjmení nebo mohou převzít příjmení druhého snoubence. V manželství bude dále důsledně provedena zásada rovnosti muže a ženy jak v ohledu majetkovém, tak i v poměru rodičů a dětí. To znamená, že nová osnova zákona radikálně ruší dosavadní právní stav, podle něhož žena nebyla pokládána za způsobilou spravovat své vlastní jmění a s tímto jměním volně nakládat. Nový zákon určuje, že jmění, které měli oba manželé před uzavřením manželství, je samostatným jměním každého z nich. Na správě a vlastnictví takového jmění se vytvořením manželství nic nemění.

Osnova zákona dále určuje, že v manželství mají muž a žena stejná práva a stejné povinnosti. Muži, na rozdíl od zákonů dřívějších není přiznána jednostranná vedoucí úloha. Je zaveden demokratický a právně závazný princip dohody manželů. Jen v případě neshod rozhodne soud.

Důležité změny proti dosavadnímu stavu obsahuje nová osnova zákona o rozvodu. Ruší se rozdíl mezi rozvodem a rozlukou. Rozvod bude mít nyní tytéž právní následky, jako dřívější rozluka. A konečně osnova nezná rozlišování dětí podle jejich původu. Důsledně se odstraňuje dosavadní právní institut nemanželských dětí, institut, který byl tak typický všem buržoasně demokratickým právním řádům a zhusta byl příčinou ústrků a nerovnoprávnosti dětí t. zv. nemanželských.

Rodina je základ státu, praví lidová moudrost. Budujeme nyní rodinu novou, v duchu socialistických a demokratických zásad, rodinu, která by opravdu byla základem rovnoprávných členů velké rodiny našeho národa a státu.

ODBORNÉ ŠKOLENÍ ZEMĚDĚLCŮ

Jednotný svaz českých zemědělců připravil spolu s ministerstvem zemědělství vedle politického školení zemědělců také bohatý program školení odborného. Především se věnuje pozornost školení dalších lidových agronomů, tak, aby bylo dosaženo stavu, kde by lidový agronom byl v každé obci. Z lidových agronomů, kteří již působí, projde asi 6.000 dalším odborným školením. Poněvadž náš pětiletý plán jest zaměřen především k pozvnesení živočišné výroby, bude z každé obce vybrán schopný rolník nebo rolnická žena, kteří budou školeni o otázkách živočišné výroby. Tak bude vytvořena hustá síť lidových zootechniků, kteří budou v obcích sledovat a organizovat živočišnou výrobu.

Při organizaci odborného školení věnuje se zvláštní zřetel také speciálním oborům zemědělské výroby. Tak bude v nastávajícím období uspořádáno týdenní školení chmelafských referentů, jehož se z každé obce, kde se pěstuje chmel, zúčastní jeden zemědělec nebo zemědělská žena. Za účelem zlepšení pěstování vinné révy bude dále organizováno týdenní školení vinařských referentů. Také ovocnářství vyžaduje zlepšení po stránce odborné. Proto bude do zimních odborných kursů zařazeno také týdenní školení ovocnářských referentů ze všech obcí, které mají rozsáhlejší ovocné sady. Tohoto školení se zúčastní přibližně 3.000 osob. — Rolníkům z oblastí, kde se pěstuje tabák, bude umožněno odborné školení, jímž projde přibližně 1.200 osob. — Za účelem zlepšení užítkovosti hospodářského zvířectva bude organizováno školení venkovských žen v okresích. Bude třeba čtyřtýdenní a zúčastní se ho na 3.000 žen. Posléze bude Jednotný svaz českých zemědělců spolu s ČSM a ministerstvem zemědělství organizovat školení mladých pracovníků, kterého se zúčastní na 10.000 osob. Pro venkovské hospodyně bude v zimním období uspořádáno asi 1.000 kursů zavařování ovoce a potravin a kursů šití. Také tyto kursy budou pořádány ve spolupráci s ministerstvem zemědělství.

Jak je zřejmo z tohoto programového nástinu, nastane v činnosti JSČZ v zimním období žádná přestávka, nýbrž zimní doby bude využito k prohloubení praktických vědomostí zemědělců v nejrůznějších oborech v zájmu další budovatelské práce.

I vesnice se mění

Zemědělství tvoří vedle živností a řemesel sektor malovýroby; tvoří hlavní masu drobného soukromého podnikání. Je jasné, že také zemědělská práce musí být organizována na vyšším stupni, přivedena k větší produktivitě a zařazena do celkového socialistického hospodářství. Ještě v únoru se v malovýrobním sektoru nestaly žádné změny. Ale již průběh letošních žní ukázal, že také vesnice začíná měnit svou tvář. Na počátku pětiletého plánu byly učiněny první kroky v důkladnějším využití strojové práce v našem zemědělství a v organizaci strojních stanic a státních statků a rýsují se první konkrétní výsledky družstevních snah v zemědělské výrobě.

HLUBOKÝ vliv na tento vývoj má mechanizace, jejíž dobrodiní poznává většina drobných a středních zemědělců na svých polích po prvé v posledních letech. V r. 1930 měli rolníci s výměrou do 20 ha půdy pouze 300 traktorů, kdežto vesničky velko- a středně velkých statků a bohatci přes 3.000 traktorů. Dnes je naše zemědělství vybaveno již 27.000 traktorů a jestliže před válkou připadl traktor na 690 hektarů orné půdy, připadá dnes již na necelých 200 hektarů. Současně vzrostl počet samovazů z 13.400 v r. 1937 na 31.000 letošního září. Před válkou připadl jeden samovaz na 420 hektarů orné půdy, dnes na pouhých 171 ha. Rozhodující je však ta okolnost, že organizace strojního vybavení zaručuje využití zemědělských strojů drobným i středním rolníkům. To je pomoc, kterou poskytují 300 státních strojních stanic, které jsou vybaveny téměř 5.000 traktory a více než 2.500 samovazy. Strojní park státních strojních stanic se dále rozšiřuje.

V našem zemědělství se projevuje zvýšený rozsah a význam socialistického sektoru, který reprezentují československé státní statky. Po únoru se jejich plocha zvýšila téměř pětinásobně; z 92.600 hektarů v lednu 1948 na 466.652 hektary letošního září. Vybavení státních statků zemědělskými stroji roste, takže na 37 hektarů jejich orné půdy připadá již jeden traktor. Státní statky zasahují již velmi význačnou měrou do určité

tých speciálních výrobních odvětví zemědělských. Průměrná dojivost jejich krav činí 6,3 litry a přesahuje téměř 60 procenty celkový průměr. Bylo zřízeno během roku 1.900 velkovýkrmen, v nichž stav prasat dosáhl téměř 500.000 kusů. V lednu se socialistický sektor podílel na dodávkách vepřového masa pouhými 7%, v letních měsících se tento podíl zvýšil již na 40%. Podobně se uplatnily státní statky velmi významně v pěstování olejnin a pod.

Nejvýznamnější je však šířící se hnutí Jednotných zemědělských družstev na naší vesnici. Přípravné výbory těchto Jednotných zemědělských družstev byly ustaveny ve více než jedné pětina našich obcí. Ve více než 2.000 obcích jsou již přípravné výbory schváleny a v 1.300 obcích byla již Jednotná zemědělská družstva normálně ustavena. O nějakých 250 JZD můžeme mluvit jako o družstvech vzorných, která vypracovala podrobné plány žňové, plány orby i osevu. Některá družstva vypracovala dokonce celoroční finanční plán. Řada JZD překročila již ke společnému osevu buď po skupinách rolníků nebo dokonce v měřítku celé obce. Tak se poznatelně začíná měnit i způsob hospodaření na vesnici a v příštím roce bude tato změna patrná již pouhým okem v uspořádání osevních postupů.

MNV v Žatci početným rodinám

Rodiny, které mívaly dříve více dětí, musely se vždy pracně ohánět a doba vánoc byla pro ně vždy nejhorší. Sociálně-zdravotní komise při MNV v Žatci, aby usnadnila takovýmto rodinám vánoční nákupy, rozhodla se poskytnout peněžité odměny rodinám, které mají více než šest dětí a jsou sociálně slabé. Z toho důvodu vyzývá MNV v Žatci všechny občany, aby upozornili na případy takových rodin, jakož i na rodiny, které ze sociálních důvodů potřebují finanční podpory. Rodiny, které mají šest a více dětí se hlásí na radnici v kanceláři č. dv. 16. (TSMNV)

(Pokračování s první strany)

Smlouva o věrnosti a spojení s SSSR

podle spojenecké smlouvy z r. 1935 byl rozhodnut nám přispět na pomoc a tuto pomoc veřejně ohlásil. Nezapomněli jsme u nás na projev sovětského delegáta v Ženevě Litvinova, který jménem sovětské vlády nabídl naší republice pomoc v době, kdy jsme zůstali všemi opuštěni a zrazeni.

Naše přátelská a spojenecká smlouva se Sovětským svazem měla již velkou účinnost v průběhu války a po jejím vítězném skončení, o něž se takovým rozhodujícím způsobem zasloužila Rudá armáda. Ale i pro budoucnost máme v ní pevnou a spolehlivou záruku, a toho jsme si dnes, v budování lidově demokratického řádu, zvláště dobře vědomi. Přátelství, vzájemná pomoc a spolupráce naší republiky se Sovětským

svazem jsou zásady, v nichž je všechen pracující lid u nás jednotný. Potvrdilo se to nejen při spontánním podpisu zdravice J. V. Stalinovi k jeho 70. narozeninám, ale potvrzuje se to všude a znovu, kdykoli náš lid má příležitost osvědčit lásku a vděčnost svému velikému spojenci, Sovětskému svazu, nad něhož nemáme většího a upřímnějšího v dobách dobrých i zlých.

КОНСТИТУЦИЯ Союза Советских Социалистических Республик

Все величайшие победы социализма закреплены в Конституции СССР. Согласно Конституции советское общество состоит из двух дружественных друг другу классов — рабочих и крестьян. Политическую основу СССР составляют Советы депутатов трудящихся. Экономической основой СССР является социалистическая собственность на средства производства. Всем гражданам СССР обеспечивается право на труд, на отдых, на образование, на материальное обеспечение в старости, в случае болезни и потери трудоспособности. Равноправие граждан независимо от их национальности, расы и пола является непреложным законом. Конституция — в интересах укрепления социалистического общества — гарантирует свободу слова, печати, собраний и митингов, право объединения в общественные организации, неприкосновенность личности, неприкосновенность жилища и тайну переписки, право убежища иностранным гражданам, преследуемым за защиту интересов трудящихся, или за научную деятельность, или за национально-освободительную борьбу. Эти невиданные в истории величайшие права и свободы трудящихся обеспечены материально, экономически всей системой социалистического хозяйства, не знающего кризисов, анархии, безработицы.

Конституция СССР вместе с тем налагает на всех граждан серьезные обязательства: соблюдать законы, дисциплину труда, честно относиться к общественному долгу, уважать правила социалистического общежития, беречь и укреплять социалистическую собственность, защищать социалистическое отечество.

То, о чем мечтали сотни лет лучшие, передовые умы человечества, сделала непреложным законом Конституция СССР — Конституция победившего социализма и развернутой социалистической демократии.

Эта Конституция была одобрена и утверждена VIII съездом Советов 5 декабря 1936 года. Народы СССР единодушно назвали новую Конституцию СССР в честь ее творца Сталинской Конституцией. Для трудящихся СССР она является итогом борьбы и побед, для трудящихся всех капиталистических стран

— великой программой борьбы. Она закрепила тот всемирно-исторический факт, что СССР вступил в новую полосу развития, в полосу завершения строительства социалистического общества и постепенного перехода к коммунизму. Она вооружает трудящихся всего мира морально и политически на борьбу с буржуазной реакцией. Она показывает, что осуществленное в СССР может быть осуществлено и в других странах.

Глава I

ОБЩЕСТВЕННОЕ УСТРОЙСТВО

СТАТЬЯ 1. Союз Советских Социалистических Республик есть социалистическое государство рабочих и крестьян.

СТАТЬЯ 2. Политическую основу СССР составляют Советы депутатов трудящихся, выросшие и окрепшие в результате свержения власти помещиков и капиталистов и завоевания диктатуры пролетариата.

СТАТЬЯ 3. Вся власть в СССР принадлежит трудящимся города и деревни в лице Советов депутатов трудящихся.

СТАТЬЯ 4. Экономическую основу СССР составляют социалистическая система хозяйства и социалистическая собственность на орудия и средства производства, утвердившиеся в результате ликвидации капиталистической системы хозяйства, отмены частной собственности на орудия и средства производства и уничтожения эксплуатации человека человеком.

СТАТЬЯ 5. Социалистическая собственность в СССР имеет либо форму государственной собственности (всенародное достояние), либо форму кооперативно-колхозной собственности (собственность отдельных колхозов, собственность кооперативных объединений).

СТАТЬЯ 6. Земля, ее недра, воды, леса, заводы, фабрики, шахты, рудники, железнодорожный, водный и воздушный транспорт, банки, средства связи, организованные государством крупные сельскохозяйственные предприятия (совхозы, машинотракторные станции и т. п.) а также коммунальные предприятия и основной жилищный фонд в городах и промышленных пунктах являются государственной собственностью, то-есть всенародным достоянием.

СТАТЬЯ 7. Общественные предприятия в колхозах и кооперативных организациях с их живым и мертвым инвентарем, производимая колхозами и кооперативными организациями продукция, равно как их общественные постройки составляют общественную, социалистическую собственность колхозов и кооперативных организаций.

Каждый колхозный двор, кроме основного дохода от общественного колхозного хозяйства, имеет в личном пользовании небольшой приусадебный участок земли и в личной собственности подсобное хозяйство на приусадебном участке, жилой дом, продуктивный скот, птицу и мелкий сельскохозяйственный инвентарь — согласно устава сельскохозяйственной артели.

СТАТЬЯ 8. Земля, занимаемая ко-хозами, закрепляется за ними в бесплатное и бессрочное пользование, то-есть навечно.

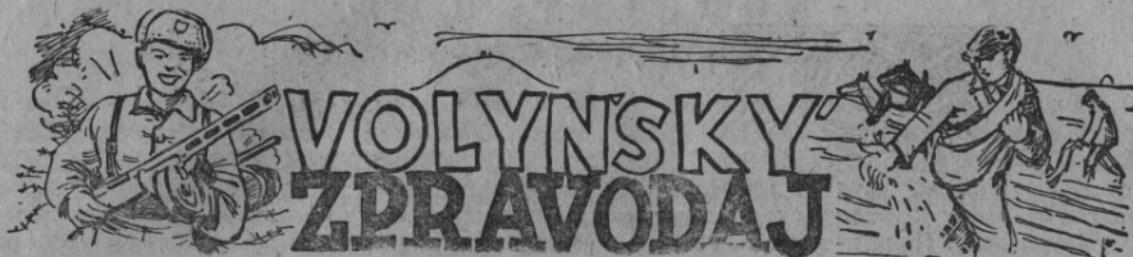
СТАТЬЯ 9. Наряду с социалистической системой хозяйства, являющейся господствующей формой хозяйства в СССР, допускается законом мелкое частное хозяйство единоличных крестьян и кустарей, основанное на личном труде и исключаящее эксплуатацию чужого труда.

СТАТЬЯ 10. Право личной собственности граждан на их трудовые доходы и сбережения, на жилой дом и подсобное домашнее хозяйство, на предметы домашнего хозяйства и обихода, на предметы личного потребления и удобства, равно как право наследования личной собственности граждан — охраняются законом.

СТАТЬЯ 11. Хозяйственная жизнь СССР определяется и направляется государственным народнохозяйственным планом в интересах увеличения общественного богатства, неуклонного подъема материального и культурного уровня трудящихся, укрепления независимости СССР и усиления его обороноспособности.

СТАТЬЯ 12. Труд в СССР является обязанностью и делом чести каждого способного к труду гражданина по принципу: „кто не работает, тот не ест“.

В СССР осуществляется принцип социализма: „от каждого по его способности, каждому — по его труду“.

Zprávy svazu

Svaz Čechů z Volyně obdržel od ministra národní obrany arm. gen. Ludvíka Svobody dopis tohoto znění:

Děkuji Vám za blahopřání, které jste mi adresovali u příležitosti mých 54. narozenin.

Váš gen. Svoboda.

Důležité upozornění všem krajanům, kteří se přihlásili k hromadné žádosti SČzV o odklad splátek za přidělené zemědělské usedlosti

Svaz Čechů z Volyně předal Národním pozemkovému fondu v Praze hromadné seznamy všech našich krajanů-zemědělců, kteří se včas přihlásili k akci odkladu splátek v roce 1949 za přidělené zemědělské usedlosti. Národní pozemkový fond postoupil tyto seznamy s příslušnými pokyny všem Okresním spořitelnám a záložnám, v jejichž obvodu se naši krajané přihlásili se žádostí o odklad splátek.

Poněvadž Okresní spořitelny a záložny provádějí právě nyní vyúčtování s Národním pozemkovým fondem, je třeba, aby se krajané-zemědělci žádající odklad splátek ihned přihlásili u své příslušné Okresní spořitelny a záložny a tam žádali o uvolnění svých peněžních pohledávek, než budou tyto poukázány na úhradu za přidělenou zem. usedlost.

Celá záležitost velmi spěchá a proto neodkladně využijte výhody, kterou vám dává dohoda mezi NPF a SČzV. Případné závady hlase písemně Svazu.

Ústřední výbor Svazu Čechů z Volyně projednal na své schůzi dne 3. XII. 1949 aktuální záležitosti týkající se činnosti naší organizace a učinil tato rozhodnutí:

1. Schválil dohodu SČzV s NPF o odkladu splátek vol. Čechům-zemědělcům v r. 1949 s výhradou, aby bylo v případě potřeby jednáno o event. prodloužení její platnosti i na další dobu.

2. Uložil předsednictvu a pražskému zástupci, aby zjistili možnosti dodatečného stanovení úhrady za majetek, který reemigranti z Volyně odevdali do kolchozů a který nebyl čs.-sovětskou smíšenou reemigrační komisí oceněn.

3. Uložil komisi pro vybudování pomníku obětem Čes. Malína v Žatci, aby urychlila svou práci a aby se dohodla s MNV v Žatci, který rovněž hodlá vybudovat společný pomník rudoarmějcům, obětem pochodu smrti a obětem Čes. Malína. Ústřední výbor trvá na původním stanovisku — dle rozhodnutí valné hromady —, aby SČzV vybuvoval zvláštní pomník obětem Čes. Malína v Žatci.

4. Byl přijat návrh, aby bylo jednáno o možnosti postavení pomníku obětem Čes. Malína také přímo na místě, kde tato obec na Volyni stávala. Jednáním pověřen ústřední tajemník a pražský zástupce SČzV.

5. Vypracováním plánu činnosti SČzV na rok 1950 byl pověřen ústřední tajemník. Tento návrh bude předložen na příští schůzi ÚV ke schválení.

6. Bylo rozhodnuto, aby odbočky SČzV uspořádaly valné hromady během ledna 1950. V únoru předloží ústředí zprávy o činnosti a plány práce na rok 1950. Termín valné schůze Svazu Čechů z Volyně byl stanoven na 5. března 1950.

7. Byla vzata na vědomí zpráva, že pražský zástupce SČzV skpt. ing. Kozák zrušil zaměstnančeský poměr s Československým ústavem zahradničním. V důsledku toho rozhodnuto, aby jmenovaného zaměstnala pražská odbočka SČzV. Ústředí přispěje k hrazení osobních nákladů.

8. S potěšením byla vzata na vědomí zpráva, že od Nového roku bude ve Věrné stráži započato s postupným uveřejňováním dějin české Volyně z pera dra Josefa Folprechta. Je to první vážný pokus o historické zhodnocení přínosu naší volyňské větve a zaslужuje proto plnou podporu.

9. Bylo schváleno propuštění zaměstnankyně administrace Věrné stráže sl. Málové. Dalším zaměstnancům Václavu Židlickému a Mikuláši Feodorovi byl přiznan výkonostní příspěvek.

10. Lidovému souboru vol. Čechů „Žitomír“, který se zúčastnil v rámci dukelských oslav vystoupení v Praze byl vysloven dík a rozhodnuto hradit výlohy spojené se zájezdem.

11. Br. Slégr byl pověřen, aby opatřil pro ústavní družebárnu Dětského domova v Žatci, kterou zřídil Svaz Čechů z Volyně jako dar při převzetí patronátu nad tímto ústavem, potřebný počet družeb.

12. Bylo rozhodnuto, znovu doporučit volyňským Čechům, aby se činně účastnili života a práce v jednotách Svazu bojovníků za svobodu.

Reemigranti z Volyně býv. státní zaměstnanci — stanovení pense

Ministerstvo financí nám sděluje, že otázka pensijních nároků Československých státních občanů, kteří byli v polských veřejných službách, byla projednána na 2. zasedání smíšené československo-polské sociální komise, která se konala ve Varšavě ve dnech od 25. dubna do 2. května 1949. Podle kapitoly VIII protokolu o tomto zasedání, který byl vládou schválen dne 28. června 1949 v poměru k bývalým veřejným službám jednoho státu, kteří po 31. srpnu 1939 a před 1. červencem 1947 získali občanství druhého státu, ztráta občanství druhého státu není překážkou k přiznání a vyplacení pensijních požitků, jichž nabyli z titulu své veřejnoprávní služby v tomto státě, jestliže před ztrátou občanství měli nárok na přiznání pensijních požitků.

Pro zjištění podmínek na pensijní požitky, pro určení jejich výše a pro počátek výplaty jsou směrodatny předpisy zavazaneho státu s tím, že výplata pensí může nastat nejdříve ode dne 1. května 1945.

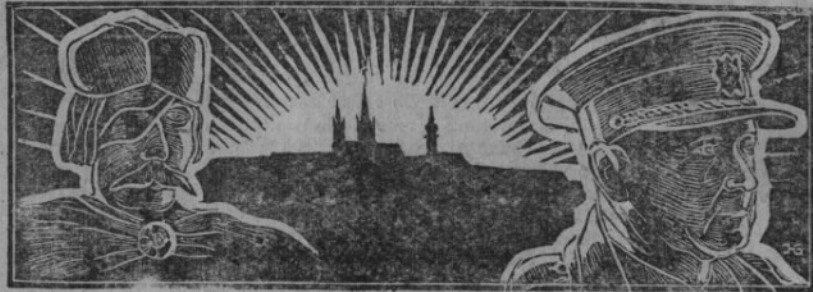
Den přihlášení nároků na pensijní požitky k úřadům nebo ústavům jednoho státu se považuje za den přihlášení u příslušného úřadu nebo ústavu druhého státu.

Svaz Čechů z Volyně žádá, aby se naši v úvahu přicházející krajané neodkladně přihlásili ať osobně nebo písemně na ústředí v Žatci a uvedli všechny rozhodné okolnosti, především dřívější zaměstnání a dobu služby.

Badujeme sociální fond

Na křtinách u br. Václava Vohralíka v Ujezdě u Uničova na podnět br. Al. Hovorky a Josefa Kříže byla podniknuta sbírka ve prospěch sociálního fondu SČzV, která vynesla 1250 Kčs. Odbočka SČzV ve Sternberku touto cestou vyslovuje, všem dárcům přispěvším na sbírku vřelý dík za šlechetnou obětavost a novorozenému přejeme stálého zdraví a vzrůstu rodičům k radosti. Skutek následování hodný. Odbočka ve Sternberku.

Jiří Porazík, Kolín, sociální fond 3.300 Kčs. - Sternberk, me.

Hlídka volyňských záložníků

Jiří Hrouda — Josef Gregor — Antonín Valenta

Tři nezapomenutelná jména, tři hrdinové. Volyňští Čechové ze Zdobunova, Mirohoště, Moskovštiny, buďte hrdí, že tito chlapi vyrostli ve Vašich obcích.

Draží rodiče, děkujeme Vám, že jste pro volyňskou menšinu a pro československou republiku vychovali takové syny.

Hrouda - Gregor - Valenta — tři symboly bezpříkladné statečnosti, tři vzory pro naši mládež.

Je naší velkou povinností, aby tito tři volyňští hrdinové vešli do dějin 2. zahraničního odboje. Statečnost našich chlapců si vymíňuje právo na historické zhodnocení jejich činů. Obchází-li snad někdo skutečnost, že 12000 mužů a 500 žen se dalo do služeb naší vlasti v době, kdy toho nejvíce potřebovala, nesmíme obcházeti to, že 3 volyňští Čechové ppor. Jiří Hrouda, ppor. Josef Gregor a ppor. Antonín Valenta, se zapsali nesmazatelným písmem od historie druhého odboje.

Vzpomene-li někdo Sokolova, včera, dnes i zítra se bude rýsovat v našich očích obraz hrdiny sokolovské bitvy kpt. Jaroše - Hrdiny Sovětského svazu.

A právě tak vzpomene-li někdo na peklo bitev v Polsku, Slovensku a ve Slezsku, dnes a dlouho potom, musí současně v očích každého poctivého Čechoslováka vyrůst tři postavy legendárních hrdinů Volyňských Čechů.

Nyní si dejme ruku na srdce a povězme si, co jsme doposud učinili, aby jména, která pro nás znamenají tak mnoho, nebyla zapomenuta. Máme-li být upřímní — tedy nic!

Omlouvá nás snad jen to, že jsme čekali a věřili, že kompetentní místa se ujmou této věci. Věřili jsme, že velký vzor pěšáka, tankisty a automatčíka vyzvednou a zhodnotí jako příklad pro nové kádry naší armády. Nestalo se tak, ne ze zlé vůle, nýbrž proto, že zde scházel náš popud, naše vytrvalá snaha zahájit pátrání po svědeckém materiálu. Jsou to rotní a praporeční polní kroniky, výpovědi svědků, polní zápisníky, fotografie, výňatky z polního tisku. Toto vše se musí soustředit na patřičné místo, zvláštní k tomu účelu vytvořená redakční komise by pak měla za úkol vypracovat literární zhodnocení podložené sebraným materiálem. Po provedení tohoto zůstane jen krok k tomu, abychom se postarali o předání zpracovaného materiálu historickému ústavu, který ho pak použije k doplnění kapitol pojednávajících o účasti volyňských Čechů v druhém odboji.

Zeptá-li se v budoucnosti někdo jak se bili volyňští Čechové, můžeme mu s hrdostí odpovědět: „Jako Hrouda - Gregor - Valenta.“

Prosíme tímto volyňské Čechy, aby nám pomohli uskutečnit náš plán na historické zhodnocení našich hrdinů.

Prosíme, aby nám laskavostí rodičů hrdinů, frontových kamarádů, známých a přátel byly zapůjčeny fotografie výše uvedených chlapců. Dále jsou vítány vzpomínky, které zapište jak umíte, věci, které se vztahují k památce na chlapce jak z fronty, tak i v civilu. Pokud je mi známo, ppor. Gregor a ppor. Umlauf z Hulče byli veliteli tanků u čtyř ppor. Ivanco. Právě letos jsem mluvil s některými našimi důstojníky, kteří byli očitými svědky, kdy ppor. Ivanco s oběma volyňskými Čechy zničil za několik hodin boje 14 německých tanků. Boj o kotu Jiřího Hroudy, bravurní činy Valenty mají desítky svědků, které touto cestou prosíme o příspěvní praktickou pomocí v našem úkolu. — Veškerý materiál zasílejte na adresu redakce Věrné stráže

Zástupci Svazu Čechů z Volyně připínají stuhu na praporec voj. útvaru „Volyňských Čechů“ v Zatci 28. listopadu 1948

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

(22. pokračování)

„Jo, jo, co ta vodka může z člověka udělat! Proto ji také nepij.“

„Co? Ty myslíš, že jsem opilý?“

„Tak zrovna ne, ale trochu jste vypil a teď vás to plete. Už i ve svém bývalém vojákovi vidíte nepřitele.“

Důstojník na to chvíli umkl. To stažilo Moravskému, aby poznal, že důstojník o něm nic neví a že ho chce jenom vyprovokovat, aby se prozradil. Hned mu bylo lehčeji a směle hrál dál nevinného hlupáka.

Hodiny ukazovaly půl šesté večer. Moravský dělal ze sebe neklidného a pak poznamenal:

„Pane důstojníku, já bych už potřeboval jít domů.“

„Nikam nepůdeš, nechám tě ihned zavřít!“ — odpověděl na to důstojník.

Moravský zas pokrčil rameny a s povzdechem pravil:

„Záleží na vás.“

Důstojník byl nervosní. Začal přecházet po místnosti. Moravský si zatím jako doma sáhl na stůl pro cigaretu, zapálil si a pouštěl kotouče dýmu.

Důstojník ještě chvíli pak nervosně přeshlapoval až se zastavil u Moravského, plácl mu po rameni a řekl:

„Chceš mít hodně peněz?“

Moravský se líbezně usmál a pravil:

„Kdo by nechtěl mít hodně peněz?“

„Tak dobře. Dostaneš peněz, kolik jenom bude zapotřebí, musíš mi ale za to něco udělat. Budeš si zapisovat všechno, co se tam u vás v dílně povídá. Předáš to pak inženýrovi, rozumíš?“

„Rozumím, to je asi tak jako dělat rozvědčíka.“

„Ano, ano.“

„No, to by šlo, ale tam v dílně toho není moc slyšet. Když se pustějí do práce „hluchaři“, není ani vlastního slova slyšet.“

„A kdo jsou ti „hluchaři“, — ptal se zvědavě důstojník.

„To jsou ti, co klepou kotle. Z té svoji práce už ohluchli!“ — ochotně vysvětlil Moravský.

Důstojník teď prudce vstal a zazvonil. Do místnosti vstoupil voják, který na rozkaz důstojníků měl vyvést Moravského k východu.

„Můžete jít, čeká vás vaše milá!“

„Taky už o tom myslím — poznamenal Moravský, vzal si čepici a krácel za vojákem, nechtě ani uvěřit, že to všechno tak dobře dopadlo.“

Voják, který ho vyváděl jen polohlasně když se loučili, poznamenal:

„Šťastný člověk!“

Totéž si myslel Moravský, když byl už za vraty a měl jistotu, že obstál dobře.

Rádký podvečerní vzduch a slabý větrík příjemně působily na Moravského. Krácel těžkým krokem máje hlavu sehnutou k zemi. Není také divu. Hodiny, jež prošel s důstojníkem, byly těžkou zkouškou.

Bydlel teď od doby, kdy Němci obsadili Rostov, v podnájmu u jedné stařeny v dělnické osadě Těmerníku. Tam často přicházel Vasil Ivanovič, který také nebydlel doma. Žil ve městě ilegálně, někdy si však zašel domů. Byl teď jináči. Oholil se, nechal si narůst dlouhé vlasy a obvyčejně chodil v obnošené rubáše a ve vysokých botách, také už dosti roztrhaných.

Moravský doraziv již večer domů, převálil se na pohovku. Stará paní domácí ho už s obavami očekávala. Když mu pak připravila večeři, omluvil se s podotknutím, že už jedl. Paní domácí viděla, že není nějak ve své kůži, nechala jej proto o samotě.

Pozdě večer někdo zaklepal. To už Moravský spal tvrdým snem. Když však klepání se ozvalo podruhé, Moravský se probudil a otevřel. Byl to Vasil Ivanovič. Moravský byl této návštěvě rád a hned vyprávěl o události, která jej stihla. Vasil Ivanovič pozorně poslouchal a nakonec si vydechl a pravil:

„Probíral tě dobře a musím tě pochválit, že ses vydržel a dohrál jsi komedii až do konce“ a poplácal Moravského po rameni.

Josef však zůstal klidným a vážně pokračoval:

„To byla teprve první zkouška. Mám však obavy, že to bude horší. Mají mně prvního na indexu. Kdybyste aspoň ty letáky neposílali tak často. Všechno to mi ztěžuje moji posici.“

„Letáky ti nemohou vadit, ty tam byly ještě než jsi vstoupil do práce. Jim jde o něco zcela jiného. Jsí strojuvůdce a k tomu ještě bývalý voják, vyznamenaný křížem. A takové lidi oni potřebují. Nejsou si však dosti jisti a tak tě vzali na zkoušku. S tím inženýrem to půjde, zato ten důstojník je mnohem nebezpečnější. Je také chytrý jako liška. Bral tě po dobrém i po zlém a nakonec ti i peníze nabízel. V takových případech se nikdy neukvap a zůstaň klidný a rozvážný.“

Ještě chvíli pak mluvili o Josefově případu až se Moravský zeptal:

„No a co doma? Jak to tam vypadá. Když jste mluvil naposledy s Pelahii Petrovovou?“

„Zatím to ujde. Byl jsem doma právě včera. Říkala mi, že tam byli dvakrát policajti. Ptali se po mně.“

„Chudák Pelahie, ta asi prožívá! A co je s Iljušou? Už dávno jsem ho neviděl.“

„Ten to má teď těžké. Vozí zakázanou literaturu do Novočerkeska. Musíme přece i kozákům otevřít oči. A mimo jiné: ten německý důstojník a dva vojáci, o kterých se ti zmiňoval ten zpravodajský, to je jeho práce.“

Tak seděli dlouho do noci, vypravující si o situaci. Vasil Ivanovič ještě o mnohém informoval Josefa a upozornil jej, aby byl zvláště opatrný. Bili se stále upevňovali a zvláště tajnou zpravodajskou službu měli rozšířenou. Také síly jejich se zvětšily. Generál Krasnov zmobilisoval všechny donské kozáky, většinou staré, dobré vojáky. A ještě mnoho a mnoho jiných novostí si navzájem doplnili a už pozdě v noci se rozešli. Stiskli si ruce a v noční tmě se ozvalo šeptané „na shledanou.“

*

Němci došli do Rostova a dál nešli. Iniciativu postupu vzali do svých rukou Bili. Zesílili své armády na všech úsecích a tlačili část Rudé armády k městu Orel a druhou část k Carycimu. Po několika dnech bojích obsadili také Batajsk. Rudoarmějci ustoupili, ale jenom dva kilometry za Batajsk do svých obranných postavení. Zatím noviny chr-

lily živé zprávy o vítězném pochodu bělogvardějských generálů a jejich armád.

Tak vypadala situace, když uplynul měsíc od doby, kdy byl Moravský zkoušen na zpravodajském oddělení.

Práce na obrněném vlaku pokračovala. Byl již takřka hotov a montovaly se ještě kulometry a děla. Novinkou na něm byla kulometná věž, která se mohla otáčet o plných 180°. Menší takové věžičky byly na každém obrněném voze. Do dílny už přijeli důstojníci a vojáci, specialisté na zařizování zbraní. Bylo už předem dohodnuto, že obrněný vlak ponese jméno — Ivan Hrozný.

Jednoho dne, když už práce na obrněném vlaku se chýlila ke konci, sešlo se v kanceláři vedoucího inženýra několik osob na poradě. Mimo inženýra tam byli ještě tři důstojníci. Jeden — v hodnosti poručíka — nám známý již z dřívějších návštěv u inženýra. Druhý, kapitán byl jmenován velitelem nového obrněného vlaku a třetí, jako technický dozorce na vlaku.

Hlavní slovo v debatě měl nový velitel.

„Náš obrněný vlak musí být vzorný. Velitelský kádr je vybrán z těch nejlepších. Předpokládám, že poženeme na něm rudou bandu až do Moskvy. Proto musí všechno klapat. Zavežu tady kázeň jako na lodi.“ — tak se vychloubal svými plány budoucí velitel obrněného vlaku „Ivan Hrozný“, při čemž si hladil svoje dlouhé husarské vousy. „Musím ale někde najít dobré specialisty“ — pokračoval — abychom si mohli v případě sami opravit poškozenou trať. K posádce bych potřeboval ještě šikovného pomocníka strojuvůdce. A s touto žádostí se obracím na Vás, Ivane Petroviči!“ — podíval se při tom důrazně na vedoucího inženýra.

„Jsem ochoten vám vyhovět. Ještě dnes budu mluvit s traťmistrem a ten mi jistě někoho spolehlivého doporučí. Pokud jde o pomocníka strojuvůdce, mám už kandidáta“ — při tom se podíval na důstojníka ze zpravodajské služby, jakoby čekal od něj potvrzení svého řčení a pokračoval: — „Je to bývalý voják staré armády, je vyznamenan křížem sv. Jiří a má příkladnou kázeň.“

„Je mladý nebo starý?“ — přerušil ho svým dotazem kapitán.

„Mladý“ — spokojeně odpovídal inženýr.

„To je na tom hlavní. Ti starší jsou napytání bolševickou propagandou.“

„Je v našich dílnách nejlepším a nejukáznějším dělníkem“ — pokračoval inženýr. „Informace o něm vám může doplnit náš vážený Vladimír Nikolajevič, který ho zná s hlediska politického“ — s úsměvem pravil inženýr, ukazuje očima na poručíka ze zpravodajské služby.

Kapitán se hned obrátil k němu se žádostí, aby ho informoval.

„Co vám mohu o něm říci? Hloupým ho nelze nazvat. Je spíše flegmatikem, jenž neprijímá do sebe nic zvenčí. Drží se svého názoru jak ho to učili v armádě. Všechno, co mu nařídíte, vám udělá! Je jako stroj. Svoji tradici poslušnosti si odnesl z armády a všemožně ji brání.“

„Pánové — vítězně pravil kapitán — ten je pro nás jako dělaný, takový exemplář my potřebujeme.“

„Má rád také děvčata“ — usmál se poručík.

(Pokračování příště).

Antonín Špatenka

(16. pokračování).

Průkopnická vesnice

spokojen, neboť teď již měli svoje brambory, unouku. Také okurky naložené a jiné věci, aby nemuseli v zimě hladověti. Nebylo toho ještě tolik, kolik by byli potřebovali, ale stačilo jim i to málo k jejich spokojenosti.

Mistr Drbohlav tajně pracoval na jakémsi svém vynálezu. Podařilo se mu totiž tajně zhotoviti jakési brány a pluh a chtěl s tím, až to bude docela hotovo, překvapit své kamarády i zdejší domo-rodce.

Tak nyní, když bylo sklizeno, přemýšleli všichni, jak zorati poličko, když nemají žádný potah. Práce měli až nad hlavu a tak věděli, že by na to lopatami a rýči nestačili.

Jako na zavalanou příšleň se navštíviti obchodník Karpo. Za řeči si mu Pitr postěžoval, jaké jsou jejich svízele a že nemají, čím by svoje poličko zorali. Karpo je vyslechl a protože měl srdce na pravém místě konejšil Pitra:

„Mě Čechu, nenaříkej, já ti sem zítra přijedu s potahem. Vezmu svoje brány a pluh a poličko Vám pomohu obdělati.“

Pitr mu vřele poděkoval a slíbil, že mu to vynahradí až bude potřebovat jiným způsobem.

Na to druhý den časně z rána, když osadníci ještě spali, přiběhl k zemlankám dědoušek Chariton a ulekaně jim sdělil, že na jejich poli orá nějaký Ukrajinec, neboť obchodníka nepoznal.

Průkopníci se smáli ulekanému dědouškovi, neboť věděli, že to bude asi obchodník Karpo, který jim slíbil, že jim pole obdělá. Pitr tedy vyskočil z palandy, oblékl se a spěchal na pole. Již zdaleka volal na obchodníka „Dobroho děna“ a Karpo mu odpovídal „Dobroho děna“.

Tu se teprve Pitr rozhlédl po poli, které Karpo v pravém smyslu rozrýpal. Nejraději by byl Karpovi iádně vyhuboval za to, že jim jejich krásné rovné poličko takhle poničil, ale byl raději zdrženlivý, aby ochotného Ukrajince neurazil, případně nerozhněval.

Karpo, aniž si povšiml Pitrova údivu, povídá mu:

„Nu, ještě se několikrát otočím a budete mít Čechu zoráno. Pak to přejeďte branami a bude poličko připravené na seti.“

Pitr mlčel, neboť nemohl najiti vhodnou odpověď, nejraději by byl Ukrajince z pole vyhnal, ale pak se raději obrátil a odcházal zpět k zemlankám. Tu ale jeho zrak spočinul na voze, který s sebou Karpo přivezl. Něco z něj vykukovalo a Pitr si to dlouho zkoumavě prohlížel. Byl to vršek borového stromu, jehož všechny větve byly osekány a na jejich koncích byla špička vždy ohnuta k zemi. Jen náhodou uhádl Pitr, že to budou asi ukrajinské brány.

Pitr sepal ruce a pohlédl k nebi se slovy:

„Pane Bože, s tím chtějí ti lidé obdělávati svá pole a dobývati si tak svůj chléb?“

Nechtěl tomu ani věřiti a proto raději pospíchal odtud do pevnosti. Když při-

šel na dvůr, byli již všichni po snídani a tak i on se dal do česnečky.

Valně mu však nechutnalo, byl velmi mrzutý a proto Čermák, který jej starostlivě pozoroval, se ho otázal:

„Poslyš, Pitře, co se s Tebou děje? Jsi nějak nespůj. Místo, abys byl šťasten, že nám Karpo přijel pomoci obdělati naše pole, tváříš se, jakoby ti někdo vypálil rybník.“

To již Pitr nevydržel a zlostně vybuchl:

„Ano, Karpo orá, lépe řečeno rozrývá pole. No, však až se nyní podíváš na pole, uvidíš, jak vyhlíží.“

Ostatní, když uslyšeli Pitra, který byl jinak vždy klidný, poznali, že na poli není asi všechno v pořádku a proto se tam chtěli hned podívat. Pitr je však varoval:

„Raději tam teď nechoďte. Však to Karpo za chvíli dodělá a přijde sem jistě co nevidět své koniky napojit.“

Sotva to dořekl, bylo již slyšet, že Karpo přijíždí. Měl své koniky ověšené lískovými větvičkami, aby je mouchy neštípaly, zavedl je na dvůr, hodil jim trochu sena a do vědra vody, aby se posilnili.

Volenc s Čermákem se zatím vytratili a běželi se podívat na pole. Když uviděli tu spoušť, spráskli ruce a láteřili:—

„Pane Bože, to to vypadá, jako bychom sem pustili stádo divokých kanců. Co s tím ten člověk dělal, vždyť jsou místy celé kupy strniska a někde není se zemi ani hnuto. Pohněvané se vrátily na dvůr, kde již byl také Drbohlav. Očkem na něho mrkl, aby šel s nimi do zemlanky a tam mu pověděli, jak jejich poličko vypadá.

Drbohlav pokýval hlavou a svěčil se jim se svým vynálezem. Kamarádi jej udiveně poslouchali a když skončil, Volenc jej objal a pobídl jej, aby jim ten svůj vynález přinesl.

Mezitím Karpo se posilňoval, neboť ženy mu přinesly chléb s medem a on si liboval, že má jídlo jako velký pán. Pak si spokojeně zapálil svoji dýmku a pokuřoval.

Drbohlav zatím spěchal ke kovárně a po chvíli přitáhl brány a pluh. Tam jej už kamarádi radostně obklopili a šťastně se dívali na jeho výrobek.

„Pane Karpo“, začal Pitr, „raději to vaše nářadí s vozu neskládejte. My si nyní vypůjčíme vaše koně a půjdeme orati s naším pluhem, podle způsobu u nás v Čechách.“

„No mně samotného to také zajímá, jaké zázraky budete dělati s tím Vaším nářadím, když říkáte, že jste s tím robotovali u Váš v Austrii.“ „Při tom popošel až k nářadí a důkladně si je prohlížel. Podotkl, že je to skutečné umění tohle vymyslet a zrobit a s velkou zdědavostí zapřáhl své koně do pluhu a jel na pole. Průkopníci šli za ním a nesli brány.

Došli na pole a dali se do práce. Karpo vedl koně a Drbohlav zapustil pluh do země. Z počátku to šlo špatně, neboť nevěděli, jak hluboko zapustit pluh. Ale po chvíli na to Drbohlav přišel, jak pluh

správně vyrovnatí a pak to šlo již lépe. Karpo stále udiveně obracel oči na brázdy, které pluhem vyoral. Kroutil svojí prošeďivělou hlavou a pochvaloval si, jak se jim to pěkně s jejich nářadím „robotaje“.

„Ach“, zasteskl si, „my se s těmi našimi sochami trápíme již tak dlouho. I naši otcové se s tím mučili a nic se na tom nezlepšilo.“

Nespokojil se jen tím, že viděl pluh, ale prosil ještě průkopníky, aby mu ukázali, jak pracují brány, aby mohl posouditi, jak se obdělává pole s jejich nářadím a s nářadím českým.

Pitr, který již dostal zase svoji dobrou náladu, se jen usmíval a rozhodně nedovolil, aby začali dříve zkoušet brány.

„Musíte to již chvíli vydržeti. Až bude celé poličko zorané, pak teprve začneme vláčet.“

Karpo sice byl nerad, ale vodil tedy koniky dál, až celé pole zorali. Pak si teprve na chvíli odpočinuli a zapřáhlí koně do bran, které sám zrobit mistr Drbohlav. Do večera bylo pak pole tak pěkně připravené, že to bylo i nad očekávání našich průkopníků. Což teprve Karpo, ten se nemohl vynadiviti té krásné práci.

Nyní teprve byli průkopníci spokojeni a uvažovali, jak by si ještě opatřili svého koně, aby měli pěkný potah. Koně nebyly sice v té době drahé, cena se pohybovala od 4 do 7 rublů za jednoho. To by si konečně mohli ještě dovoliti, ale pak jde tu ještě o krmení na celý rok a proto od tohoto nápadu prozatím ještě upustili. Doufali, že se časem poměry na tolik zlepší, že i to si budou moci opatřiti.

„Máme ruce a dá-li nám Bůh zdraví, všechno bude“, utěšoval je Volenc.

A tak během týdne sklídili také ještě pšenici. Byla opravdu pěkná, jen litovali, že jí zaselí málo.

Zatím, co průkopníci pracovali na poli, měl mistr Drbohlav v kovárně stále větší návštěvy Ukrajinců. Karpo totiž vyprávěl každému o českém vynálezu a za chvíli se to rozneslo po celém okolí. Ukrajinci se tedy chodili dívat na ten zázrak a hromadně si objednávali u něho brány a pluchy. Byl by měl práce a výdělku mnoho, ale neměl dostatek oceli. O uhlí neměl nouzi, neboť si jej páčil sám z habrového dřeva.

Ukrajinci jezdili i z velké dálky se podívat na české výrobky a většinou přijížděli s koňmi. Toho využili naši průkopníci a vždycky některého poprosili, aby jim půjčil koně na chvíli, než si vše prohlédne. Tak si pomalu svoje poličko celé zorali a uvláčeli. Někteří hospodáři dokonce koně jim sami vodili, aby mohli orbě přihlížeti. Velmi se jim líbilo, jak pluh pěkně hlínu obrací, že není nikde vidět ani kousku strniska nebo travičky.

Drbohlav rychle zhotovil asi pět pluhů těm, kteří si na to sami opatřili železo a materiál. Také se stalo, že přijel si pro Drbohlava hospodář, aby si jel do městečka Dubna sám vybrati železo a co potřebuje na pluh. Nebo jej dokonce vzali na trh, který se jednou za měsíc konal v obci Mlýnově, nebo v Moravici. Tam přijížděvali obchodníci, většinou židé, kteří prodávali všechno možné, i dobytek.

Průkopníci tyto trhy málokdy navštívili, neboť říkali, že to jsou trhy cikánské, protože tam bylo i hodně práce se štiticích cikánů.

(Pokračování příště).

Oznámení

V smutných listopadových dnech tohoto roku zemřel ve věku 94 let náš milovaný otec **Antonín Říha**. Narodil se v Čechách a jako 25letý muž odejel do Ruska. V první světové válce bojovalo jeho několik synů v řadách čs. legií na Rusi a jeden z nich padl. Do druhé světové války šli už jeho vnukové, z nichž jeden padl v hrdinné boji u Dukly.

Radost z jeho návratu do vlasti byla veliká. Věděl však, že jeho doba se chýlí a přál si býti pochován v zemi svých předků. Dnes v ní už odpočívá po těžké pouli životem a my mu přejeme lehké odpočinutí.

S bolestí v srdcích vzpomínají synové a vnuci a rodiny Řihových ze Zvonovic.

V hlubokém smutku vzpomínáme památku našeho drahého **Václava Janouška**, nar. 25. IX. 1903, příslušníka Rudé armády, který zůstal neznámým dne 13. listopadu 1943 kdesi na břehu řeky Sož.

S bolestí v srdcích vzpomínáme a nikdy nezapomeneme! — Syn, manželka, rodiče, rodiny Hrnčířova, Švihlíkova, Divišova a Svobodova.

*

Každý rok za chladných podzimních dnů vzpomínáme památku našeho drahého syna a bratra **Zívala Václava**, nar. 3. V. 1926 v Dlouhém Polí na Volyni. Padl v těžkých bojích u Dukly v roce 1944. Posíláme ti tam do dálí, kde spí svůj věčný sen tisíce tvých spolubojovníků, přání lehkého odpočinutí v zemi, již jsi tolik miloval. Spí sladce!

Vzpomínají rodiče, sestry a příbuzní.

Tiskový fond SČzV

Krásný čin chovanců Domova pro přestěhovalce v Českém Dubu

Z podnětu krajanek Levické—Novákové zaslali nám chovanci Domova pro přestěhovalce v Českém Dubu u Turnova 310 Kčs na tiskový fond. Je to příspěvek našich nejstarších krajanů, kteří sami jsou odkázáni na státní sociální péči, neboť nemají nikoho, kdo by se o ně staral. Ve svém dopise redakci píše, že Věrná stráž je pro ně jediným poutem, které je pojí s naší velikou volyňskou rodinou a tím zmírňuje jejich pocit osamělosti a přináší radostné okamžiky.

Na tiskový fond přispěli: krajanek Levická—Nováková 60,— Kčs, Anna Němcová 20,— Kčs, Marie Ivanová 20,— Kčs, Emilie Šulcová 20,— Kčs, manželé Otmarovi 50,— Kčs, Božena Novotná 20,— Kčs, Růžena Cibulková 50,— Kčs, Frant. Hajnc 25,— Kčs, Ondřej Pospíšil 20,— Kčs, Frant. Kadlec 20,— Kčs, Vlad. Merhaut 5,— Kčs.

Srdečně děkujeme za vzácné pochopení a přejeme našim krajanům v Českém Dubu ještě hodně zasloužené radosti a klidu.

Odbočka Svazu Čechů z Volyně v Praze

zaslala na tiskový fond 500 Kčs. Vyslovujeme jí jakož i všem ostatním dárcům srdečný dík za pochopení a podporu.

Na tiskový fond Věrné strážě přispěli dále tyto krajané:

Václav a Antonie Maříkovi, Dlouhá Ves 29, p. Pohled - 200 Kčs, Jaroslav Chocholejš, Žatec, Ol. Březiny 1363/8 - 100 Kčs, Činka Vlad., Aš, Kořkova 1351/6 - 100 Kčs, Chmelík A., Herstošice 19, p. Blocha - 100 Kčs, Selingerová Marie, Tušimice 22, okr. Kadaň - 100 Kčs, Vegrich Emil, Blažim 38, p. Postoloprty - 100 Kčs, Širc Václav, Velečice 43, p. Žatec - 50 Kčs, Novotný Václav, Žatec, Havlíčkovo nám. 489 - 50 Kčs.

Prodám za výhodných podmínek zemědělskou usedlost o výměře 14 ha. Z toho je 1,8 ha louky a 20 arů zahrady. Živý i mrtvý inventář. 10% přejímací ceny zapláceno, náhradu nezádám. Cena dle protokolu NPF. Hlaste se na adresu: Antonín Novotný, Rozněvice čp. 2, p. Pernarec, okr. Stříbro.

Prodám půdňí trézu s nářadím a podvozky 8 HP, zn.: „rusly“ (dvoukolový traktor). Cena 25.000 Kčs. Hlaste se do adm. tohoto listu.

Prodám ihned zemědělskou usedlost 11 ha, z toho 165 kop chmelnice. Živý i mrtvý inventář. Moderní zařízení. Stavby dobré. Cena dle protokolu NPF. - František Holec, Stránky 12, p. Žatec.

Hledá se **Stanislav Ceslický**, syn Pavla, nar. 1. I. 1926 ve Wilně, který byl v r. 1942 odvezen z Bereza u Rovna na Volyni do Německa, pravděpodobně do Hanoweru. Jakékoliv zprávy podejte na adresu: Kazimíra Ceslíková, Bohosudov 213, okres Teplice Lázně.

BLAHOPŘÁNÍ

Milované mamince
Alžbětě Částkové

k šedesátým narozeninám přejí do dalších let mnoho zdraví a spokojenosti

Jirka a Ella Částkovi, Tonička a Láda Pourovi

Dne 5. XII. 1949 bylo tomu právě 56 let, kdy se narodil náš milovaný tatínek pan

Alexandr Chmelík

z Novokrajeva na Volyni. Do dalších let mu přejí šťastnou cestu manželka a děti.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný správce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admín.: Žatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, filiálka v Zatci, telefon č. 374. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, č. j. IA-Gre-2372-OB. Dohlédací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1949 je 150 Kčs. Konto pošt. spořitelny č. 728.301 — Okresní spořitelna a záložna Žatec. a Svaz Čechů z Volyně č. 10268.